

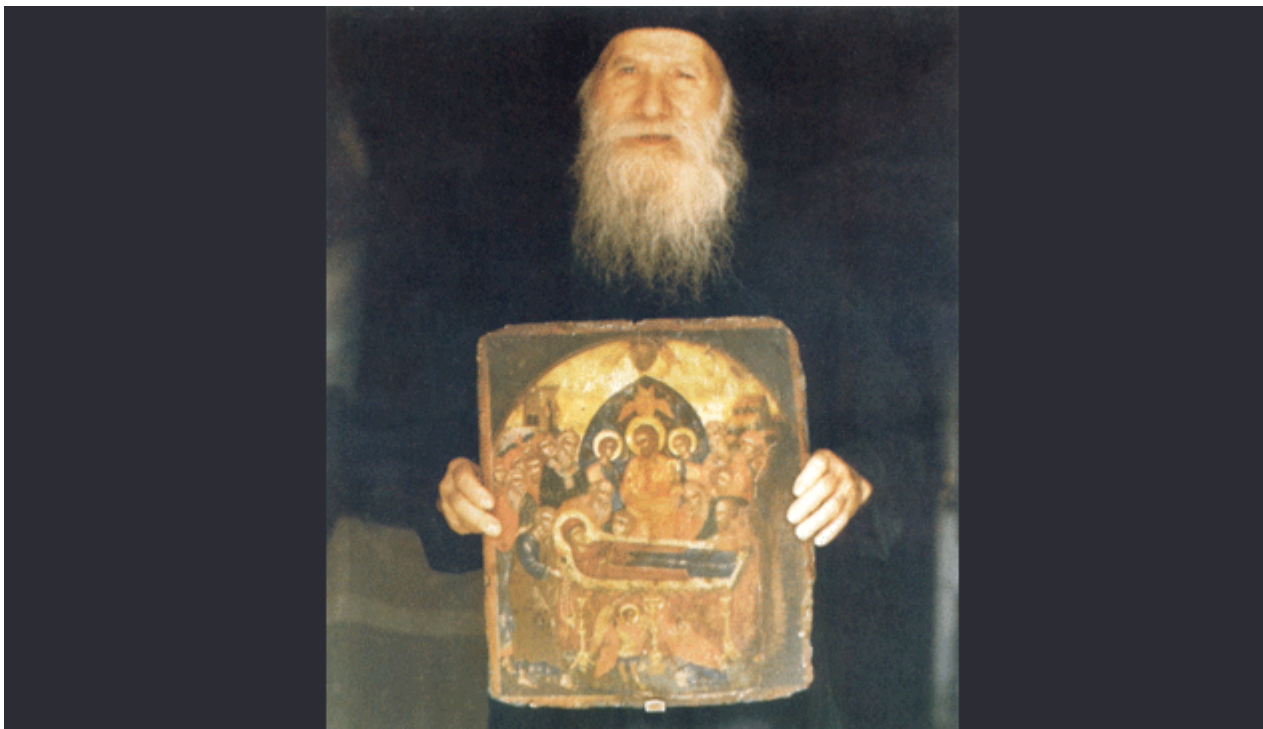
Πνευματικά βιώματα-αναμνήσεις από τον Όσιο Πορφύριο

/ [Πεμπτουσία](#)

Είναι γνωστά, από διάφορα εκλεκτά βιβλία που έχουν κυκλοφορήσει για τον Όσιον μας Γέροντα Πορφύριο αλλά, «υπακοής ένεκεν», θα μεταφέρω και εγώ, ελάχιστα πνευματικά βιώματα-αναμνήσεις, για τον Όσιο μας Γέροντα.

Την εποχή που ήταν στα Καλλίσια, στο Μετόχι της Ι. Μονής Πεντέλης, σε ένα μικρό Μονύδριο, τον ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ και πηγαίναμε για τις όμορφες και κατανυκτικές Θ. Λειτουργίες και Αγρυπνίες, περί τα έτη 1974, (το έτος 1979, εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι, σε ένα τροχόσπιτο, στην αρχή, μέχρι της θεμελιώσεως εις τον Χώρον αυτό, του Καθολικού της Ι. Μονής ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ, στις 26/2/1990), μου τηλεφώνησε ένας εξάδελφος μου, Καθηγητής Φυσικής, ότι είχε κάποια «προβλήματα» και επειδή είχε ακούσει για τον Γέροντα Πορφύριο, αν μπορούμε, να τον συναντήσουμε εκεί. Όντως, ήλθε στη Ν. Πεντέλη, στο σπίτι μου. Έτυχε εκείνη την ώρα να είναι κοντά μου και μία νεαρά γνωστή μου.

Δόξα τω Θεώ, βρήκαμε τον Γέροντα. Του μίλησα πρώτη αλλά, από ευγένεια, του είπα να περάση προηγουμένως ο εξάδελφος μου και μετά η νεαρά. Ο εξάδελφός μου που λίγο «αμφέβαλε» για το «χάρισμα» του Γέροντα είχε μπει στο Κελλάκι, με τον «ανάλογο» λογισμό. Ο Γέροντας το κατάλαβε. Το ρώτησε πως τον λένε και από που κατάγεται. Του απήντησε εκείνος, ότι από ένα χωριό έξω από τα Ιωάννινα. Και του λέει ο Γέροντας: «Τί όμορφα που είσθε εκεί! Τί όμορφα Εκκλησάκια έχετε!». «Ναι.», του απήντησε εκείνος, «Έχουμε μία μεγάλη Εκκλησία και δύο Παρεκκλήσια μικρά.

«Όχι!», του λέει ο Γέροντας, «ΤΡΙΑ Εκκλησάκια έχετε.». Και πάλι επιμένει ο εξάδελφος και του λέει: «Όχι, Γέροντα. Δύο.». «Και τότε», πάλι του λέει ο Γέροντας: «εκείνο το όμορφο Εκκλησάκι που είναι ψηλά από εκείνο το βουνό. Δεν το θυμάσαι;» Και τότε ο εξάδελφος του λέγει: «Ναι, Γέροντα, συγγνώμη, έχετε δίκιο. Έχετε πάει στο Χωριό μου;». Και του απαντά ο Γέροντας: «Όχι Μωρέ, δεν έχω πάει ποτέ αλλά, το βλέπω!». Αυτό λοιπόν ήταν αρκετό για να χάσει ο εξάδελφος και να του ανοίξη την καρδιά του και να βγη από το Κελλάκι, με μια «χαμένη» και εντυπωσιασμένη έκφρασι. Κάτι παρόμοιο, έγινε και με την Νεαρά. Τους κράτησε λίγο και μετά, τους είπε να περάσω εγώ.

Μου μίλησε σα να με είχε πνευματικό του τέκνο και μάλιστα από χρόνια ενώ, πήγαινα μόνο για τις Θείες Λειτουργίες και αγρυπνίες.

Ήταν φοβερά όσα αποκαλυπτικά που μου είπε και πόση στοργή μού έδειξε. Από τότε τον είχα πάντα πνευματικό μου και «Γέροντα» αγαπημένο».

Και όταν πλέον εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι, εννοείται, με βοηθούσε ο Χριστός μας και πήγαινα και στις Θείες Λειτουργίες και για να τον βλέπω ιδιαιτέρως ή με κάποια «ξεχωριστά» πρόσωπα.

Μια φορά με παρακάλεσε ένας Αρχιερέυς (υπάρχει και σήμερα) και μου λέει: «Είναι ανάγκη για ένα σοβαρό θέμα να δω τον Γέροντα Πορφύριο αλλά, να μη το μάθουν οι άλλοι, δεν θέλω να έλθω με το αυτοκίνητό μου της Μητροπόλεως. Μπορούμε να πάμε;». «Ασφαλώς.», του απάντησα.

Την άλλη μέρα, με ένα γνωστό μου κύριο, Εκπαιδευτικό και αξιόλογο άνθρωπο και με ένα «ανάλογο» εντυπωσιακό αυτοκίνητο, πήγαμε με τον Σεβασμιώτατο. Παρενθετικώς δε σημειώνω, ότι κάποια φορά του είπα ότι σκέπτομαι να πάρω αυτοκίνητο και μου απάντησε έντονα ο Γέροντας: «Όχι! Αυτοκίνητο δε θα πάρης αλλά, ούτε και θα σου λείψη όταν το χρειάζεσαι!». Όντως δε, με τις Ευχές του, έτσι έγινε και γίνεται... Δόξα τω Θεώ.

Όταν πήγαμε στο Κελλάκι του Γέροντα, πήγε μόνος του ο Αρχιερέυς μέσα και για αρκετή ώρα «τα είπαν».

Όταν τελειώσανε «με φωνάζει ο Αρχιερέυς για να πάμε και εμείς στο Κελλάκι. Μείναμε λίγη ώρα, είπαμε δύο τρία τυπικά λογάκια και μετά, επειδή όπως τον είδα τον Γέροντα ξαπλωμένο στο κρεβατάκι του και με υπομονή τόση ώρα να τα λένε με τον Αρχιερέα, λυπήθηκα και λέω: «Πάμε μία βόλτα λίγο μέχρι την θάλασσα, να εισπνεύσουμε λίγο καθαρό και θαλασσινό αεράκι;». «Τί είπες;», μου λέει. Το επανέλαβα. Σκέφθηκε λίγο και μου λέει: «Ναι, έχεις δίκιο. Φώναξε να με ετοιμάσουν κα πάμε.». Έτσι και έγινε. Πήγαμε σε ένα όμορφο σημείο, δίπλα από τη θάλασσα και με ανοιχτές τις πόρτες του αυτοκινήτου, μείναμε αρκετή ώρα και είπαν αρκετά πλάι με τον Σεβασμιώτατο. Ήλθε η ώρα και επιστρέψαμε.

Στην επιστροφή, σκέφθηκα: «Αρκετά είπαν με τον Αρχιερέα, εκκλησιαστικά και διάφορα, να τους δώσουμε και λίγη «χαρά»;». Και του λέει: «Γέροντα ο κ. Διονύσιος, έχει όμορφη φωνή και γνωρίζει σπάνια και όμορφα τραγούδια, πατριωτικά, Μωραϊτικά κ.λ.π. να μας τραγουδήση κάτι;». Και του απαντά ο Γέροντας: «Ναι, πες Διονύσιε.». Και τότε εκείνος, άρχισε με τη μελωδική και βροντερή φωνή του, να τραγουδά. Πήγαινε δε σιγά σιγά για να πη περισσότερα. Ο Γέροντας ενθουσιάστηκε: «ΜΠΡΑΒΟ Διονύσιε, πες κι άλλα.». Και όντως είπε. Είπε δε και το γνωστό: «ΣΠΙΝΕ μου, μου αρέσει το ψάλσιμό σου.». «Τα λέγεις όλα πολύ καλά. Πλην, πες μου ποιος είναι ο δάσκαλός σου που σου μαθαίνει τη μουσική;». «Διδάσκαλός μου που μου μαθαίνει τη μουσική, είναι ο Ψάλτης όλου του κόσμου η εύνοιά του η πατρική.». Είπε και άλλα αρκετά. Τελικά αφήσαμε τον Γέροντα και φύγαμε.

Στο δρόμο, λέει στον Σεβασμιώτατο: «Χίλια Συγγνώμη Σεβασμιώτατε, που μπροστά σε έναν Γέροντα και σε έναν Αρχιερέα, όχι μόνο έψαλλα αλλά και, τραγούδησα αλλά, σκέφθηκα για να λήη η Σωτηρία να τραγουδήσω, τραγούδα Διονύσιε. Επίσης, να δήτε και το θαύμα του Θεού: Όταν παρασύρθηκα και είπα και άλλα, είπα και το τραγουδάκι, «Στου Βοριά το μπαλκονάκι, στρώσε μου να κοιμηθώ. Βάλε στρώμα πουπουλένιο, πάπλωμα μεταξωτό και μαξιλάρι, τα χεράκια σου τα δυο.» και δόξα τω Θεώ Σεβασμιώτατε μου έφερε ο Θεός τα λογάκια στο νου μου και συνέχισα: «και για μαξιλάρι ΔΥΟΣΜΟ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟ.».». Ο Σεβασμιώτατος έσκασε στα γέλια.

Όταν άλλη φορά είδα τον Γέροντα, μου λέει: «Μωρέ, χάρηκα εκείνη την ημέρα που πήγαμε κάτω στη θάλασσα με τον Δεσπότη αλλά, περισσότερο χάρηκα και με τα τραγούδια του Διονύση! Χάρηκα!». Του είπα: «Γέροντα να του πω όσα σας είπε εκείνη την ημέρα, να τα μαγνητοφωνήσει και να σας τα φέρη σε μια κασσέτα να τα

ακούτε όταν θα είσθε μόνος;». Και μου απαντά: «Ναι, πες του αλλά, ένα λεπτό. Όταν τραγουδήσει για τον σπίνο, να του πης να μην πη: «ΣΠΙΝΕ» αλλά, «ΑΗΔΟΝΙ», γιατί ο σπίνος δεν τραγουδά όμορφα και γλυκά όπως το αηδόνι.»

Όντως έγινε και πήγαμε. Αλλά, όταν πήγαμε με τον Διονύσιο, ο διάδρομος πριν από το Κελλί του, ήταν γεμάτος από κόσμο και δεν ήταν εύκολο ο Διονύσιος και εγώ να περιμένουμε.

Λέγω, λοιπόν, με ένα σοβαρό ύφος στους αδελφούς μας: «Συγγνώμη αλλά πηγαίνουμε μία «Υπόθεση του Γέροντος και δεν είναι δυνατόν να περιμένουμε κ.λ.π.». «Όντως, με ευχαρίστηση δέχθηκαν.

Μόλις μπήκαμε, του λέω: «Γέροντα ο κ. Διονύσιος, έφερε την κασσέτα . Να σας πη ένα τραγουδάκι στο αυτί και μετά να φύγουμε;». «Ναι.», είπε, «Πες μου Διονύσιε.».

Έτσι κι έγινε. Χαρούμενος, μας σταύρωσε, μας έδωσε την Ευχή του και φύγαμε.

Και σήμερα ακόμη ο Σεβασμιώτατος, όταν έρθει η συζήτηση για τον Άγιο Γέροντα Πορφύριο, διηγείται πάλι όχι μόνο τα τότε που έζησε με το Γέροντα, τις άγιες στιγμές, αλλά και, σήμερα σε κάποια αδιέξοδα αναφέρει λόγια του Γέροντος.

(συνεχίζεται)